

RIJEČ UREDNIŠTVA

OSNIVANJE JOŠ JEDNOG STUDIJA ŠUMARSTVA U HRVATSKOJ

Izgleda da se povijest, kao i moda, periodički ponavlja. Svako toliko pojave se "pametnjakovići", kako bi narod rekao s „morskim idejama“, naravno upitnim i bez razumnih argumenata. Naime, o naslovljenom problemu, aktualiziranome u Glasu Slavonije (14. 2. 2019.), u Šumarskome listu br. 11-12 /2006. u rubrici Izazovi i suprotstavljanja, pisao je prof. dr. sc. Joso Vukelić, komentirajući tada neslužbene inicijative glede odnosnog studija, suprotstavljajući im se argumentiranim činjenicama. Njegovome tekstu nemamo gotovo ništa pridodati, osim da je ovih dana to službena inicijativa jedne lokalne zajednice i da uspješnost ili neuspješnost bolonjskoga procesa sada možemo konkretizirati, s obzirom na vremenski odmak. Sve ostalo bilo bi ponavljanje što ne želimo, ali ćemo samo kratko natuknuti neka pitanja i ukazati na argumente, kako bi Vas ponukali da potražite i pročitate i danas aktualni tekst prof. Vukelića.

Ponajprije autor ukazuje na stihijsku pojavu otvaranja sličnih studija s istovrsnim programima izvan postojećih sveučilišta i prijašnjih visokih škola u Republici Hrvatskoj, koja usput rečeno traje i danas, a rezultatima nisu opravdale njihovo ustrojavanje, koje je bilo isključivo političke prirode. Kao krucijalno pitanje postavio je potrebu i opravdanost studija šumarstva uz postojeći na Šumarskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, navodeći taksativno činjenice:

- nema zaključnih spoznaja o uspješnosti primjene bolonjskoga procesa (nema ga ni danas – samo djelomično je ostvario očekivanja);
- bolonjski proces ne prate na odgovarajući način ostale promjene u zakonodavno-organizacijskoj sferi u hrvatskome šumarstvu;
- preko 200 inženjera (magistara) šumarstva je prijavljeno na Zavodu za zapošljavanje (i danas ima oko 100 nezaposlenih);
- sve manji je interes za studij klasičnog šumarstva;
- resorno ministarstvo sve manje financira terensku nastavu i režijske troškove postojećeg fakulteta;

- postoji novo-izgrađeni suvremen i dostatan radni prostor, kojega treba i suvremeno opremiti;
- postoji pet međunarodno priznatih nastavnih poligona, međunarodna razmjena studenata i vrsni mladi nastavnici te 108 (danas 120) godišnja visokoškolska tradicija šumarske nastave u Hrvatskoj - četvrta na Sveučilištu u Zagrebu;
- broj diplomiranih studenata je dostatan, da ne kažemo i prevelik za potrebe struke.

U nastavku autor se osvrće na potrebe županijskih vlasti, koje su fokusirane na svoj razvoj, a koje se u ovome slučaju krivo usmjeruju na rješavanje lokanih problema. Također navodi i konkretne primjere obrazovanja, potpuno nesvrshodne te skreće pozornost na stručnost kadrova bez pedagoške naobrazbe i iskustva. Umjesto nepotrebnih proširenja sveučilišne nastave šumarstva, predlaže da se posvetimo permanentnom obrazovanju, koje je danas nužnost, a kod nas se provodi tri puta manje nego u EU. Svakako treba težiti ka izvrsnosti, usmjeravajući prema tome cilju stručnjake specijaliste i financijska sredstva. Nažalost, očito ništa nismo naučili i nismo spremni analizirati negativnosti kao npr. iz srednjoškolskoga šumarskog obrazovanja, utemeljenog upravo na argumentima lokalne a ne nacionalne razine. Programi bi uz specifičnosti trebali biti gotovo jednaki za svih desetak šumarskih škola u Hrvatskoj, a da li možemo među njima usporediti kvalitetu nastave (da li je ona uopće moguća s obzirom na kadrove i opremu) i potrebe struke? Gdje je tu izvrsnost, kojoj i na toj razini treba težiti?

Svakako, o ovoj inicijativi potrebna je argumentirana rasprava na nacionalnoj razini (tko će to provesti kada nažalost resorni ministar ignorira šumarsku struku), bez političkih pritisaka, površnosti i bez privatnih interesa, pa i želja za „tezgarenjem“, kojih nesporno ima.

Uredništvo